

Arrest

nr. 123 302 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en anderzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2013 tot weigering van de herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2013 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat R. AKTEPE en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die van Turkse nationaliteit verklaart te zijn, legt op 6 april 2010 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw D.C., van Belgische nationaliteit.

De verzoeker wordt op 21 november 2011 in bezit gesteld van een F-kaart.

Op 13 februari 2012 wordt er een voorstel tot ambtelijke schrapping afgeleverd ten aanzien van de verzoeker.

Op 10 augustus 2012 wordt de verzoeker van ambtswege afgeschreven uit het vreemdelingenregister.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissingen aan de verzoeker zijn ter kennis gebracht.

Het betreft de eerste en de tweede bestreden beslissing, met name enerzijds de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden tezamen genomen onder de vorm van een bijlage 21 en zij luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Ô. Voorna(a)m(en): O. Nationaliteit: Turkse (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het interview van de (ex) partner van betrokkene, overgemaakt door het Parket van de procureur des konings van Antwerpen op 06.03.2012, blijkt dat betrokkene 'vertrokken is in november 2011' en dat de (ex) partner hem daarop heeft laten schrappen van haar adres. Aangezien de (ex) partner van betrokkene ondertussen reeds een nieuwe relatie heeft, is er evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beiden.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 10.08.2012 afgevoerd is van ambtswege. Aangezien betrokkene niet meer op het Belgisch grondgebied verblijft, is het zinloos een onderzoek te voeren zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Het recht van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

Op 6 maart 2013 biedt de verzoeker zich aan te Lier teneinde zich in te schrijven. De diensten van de stad Lier stellen vast dat de verzoeker van ambtswege werd afgevoerd en houden op dat moment verzoekers F-kaart in.

De verzoeker dient op dezelfde dag, met name op 6 maart 2013 een aanvraag tot herinschrijving in. Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van de herinschrijving, die aan de verzoeker op 21 juni 2013 wordt ter kennis gebracht.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,

O., O.

geboren te (...)

nationaliteit: Turkije

Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Betrokkene dient immers gevolg te geven aan de bijlage 21 en het bijhorende bevel hem afgegeven dd. 05.12.2012, maar nooit betekend. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.1. Hij licht zijn middel als volgt toe:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012): De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te

verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig."

3.1.2. Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij ervan uitgaat dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een één en ondeelbare beslissing vormt. Het komt de Raad evenwel toe om te onderzoeken of het werkelijke voorwerp van het beroep bestaat uit één enkele dan wel meerdere, van elkaar te onderscheiden beslissingen.

Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verweerder constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden beëindigd, het hem toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dergelijk recht op verblijf meer kan laten gelden zodat hij eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand, , die echter niet noodzakelijk een onwettig verblijf dient te zijn vermits zonder onderzoek dienaangaande niet kan uitgesloten worden dat de vreemdeling geen ander verblijfsrecht kan doen gelden. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *"Hoewel de beslissing twee componenten lijkt te bevatten, enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten", betreft het echter een beslissing die één en ondeelbaar is (in dezelfde zin: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), derwijze dat het niet mogelijk is om slechts één onderdeel van de bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd"* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 127, gewezen in AV), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke de bevoegde minister of zijn gemachtigde wanneer die beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer

dan drie maanden de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 21” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455; zie mutatis mutandis RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185).

Thans liggen dus twee onderscheiden bestreden beslissingen voor, met name enerzijds de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 11 december 2012 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker voert aan dat er geen enkele motivering gegeven wordt voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Lezing van de voorliggende ‘bijlage 21’ leert dat de daarin opgenomen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten als volgt is gemotiveerd: “Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen”. De overige motieven die in de ‘bijlage 21’ zijn opgenomen, hebben betrekking op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten die, zoals hoger besproken, een van de beëindigingsbeslissing te onderscheiden administratieve rechtshandeling uitmaakt.

Samen met de verzoeker dient dan ook te worden vastgesteld dat de verweerder in de voorliggende zaak in de akte van de beslissingen van 11 december 2012, betekend onder de vorm van een bijlage 21, geen redenen - zij het juridische dan wel de feitelijke overwegingen - heeft aangegeven op basis waarvan hij heeft beslist dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Zoals hogerop reeds werd gesteld laat het feit dat de gemachtigde het verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft beëindigd niet toe automatisch te besluiten dat de verzoeker niet legaal in het Rijk verblijft. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is gelet op het gestelde in artikel 54 van het vreemdelingenbesluit een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van het verblijf (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Door in de voorliggende zaak over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite, is de verweerder dan ook tekort gekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het gebrek aan formele motivering van dit bevel verhindert de verzoeker om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen tegen deze beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden die in dat geval werd toegepast.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2012. De Raad dient er, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel op te wijzen dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins de onwettigheid impliceert van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Een verder onderzoek van het tweede middel, waarin de verzoekster de onder meer de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden viseert, is dan ook vereist.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden alsook tegen de beslissing tot weigering van de herinschrijving, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Uit het betoog ter ondersteuning van dit middel blijkt dat de verzoeker zich in een eerste onderdeel richt tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden terwijl hij zich in een tweede onderdeel richt tegen de beslissing tot weigering van de herinschrijving.

3.2.1. De verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"B.2. Tweede middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VU, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 21 niet gemotiveerd. Het middel is bijgevolg gegrond.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Uit de beslissing d.d. 11.12.2012 blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Omdat desbetreffend artikel wel de overheid verplicht om een dergelijk onderzoek te voeren is artikel 42 quater, §1, derde lid geschonden.

In de beslissing d.d. 18.06.2013 wordt beweerd dat verwerende partij een grondig onderzoek zou gevoerd hebben, maar dat er geen gunstig gevolg zou gegeven kunnen worden aan het verzoek van verzoeker.

Verzoeker stelt echter vast dat noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarom de voorgelegde stukken onvoldoende zouden zijn en hoe het grondig onderzoek gevoerd is.

De raadsman van verzoeker had nichthans per fax d.d. 09.04.2013 uitdrukkelijk verzocht om het onderzoek te voeren zoals vereist door artikel 42 quater, §1, derde lid Vw.

Verzoeker heeft zeer veel stukken bijgebracht aangaande zijn tewerkstelling en integratie.

Verwerende partij neemt genoeg door te stellen dat er geen gunstig gevolg kan worden gegeven, maar legt niet uit waarom.

Bovendien heeft verzoeker een jonge leeftijd, hij werkt en heeft hij bijgevolg een inkomen, hij bewijst dat hij ingeburgerd is en dat hij Nederlands kan. Hij heeft momenteel meer bindingen met België dan met Turkije, zijn herkomstland.

Uit zijn paspoort blijkt ook dat hij nooit langer dan een paar weken het land heeft verlaten.

Verzoeker voldoet bijgevolg aan de criteria om zijn verblijf te behouden.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.2. Wat de beslissing tot de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

3.2.2.1 Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de beslissing betreffende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers in deze beslissing met verwijzing naar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, gesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen de echtgenoten. Tevens worden de feitelijke elementen op basis waarvan deze beslissing is genomen weergegeven.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.2.2.2. De verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

Wat de materiële motiveringsplicht betreft dient er evenwel allereerst op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De zorgvuldigheidsplicht legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In dit kader dient er op te worden gewezen dat de Raad niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Artikel 42quater, §1, derde lid van de diezelfde wet stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere kritiek dat er geen onderzoek gevoerd zou zijn zoals bepaald door artikel 42quater §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De concrete motieven die aan de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen de verzoeker en zijn ex-partner die inmiddels reeds een nieuwe relatie heeft, worden door de verzoeker op geen enkele wijze betwist laat staan dat hij ze concreet weerlegt.

De gemachtigde verwijst tevens uitdrukkelijk naar de informatie (een interview van verzoekers ex-partner) die door het Parket van de procureur des Konings van Antwerpen op 6 maart 2012 werd overgemaakt en die zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze informatie blijkt inderdaad dat verzoekers ex-partner aangaf dat de verzoeker sinds november 2011 is vertrokken waarna zij het nodige deed om de verzoeker te laten schrappen van haar adres. Vervolgens stelt de gemachtigde vast dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoeker sedert 10 augustus 2012 van ambtswege is afgevoerd.

Waar de verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd in de zin van artikel 42quater §1, derde lid naar de duur van het verblijf van de betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, wijst de Raad er op dat de verzoeker blijkbaar uit het oog verliest dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom dit onderzoek niet kon worden gevoerd. Dienaangaande wordt met name het volgende gesteld: *“aangezien betrokkene niet meer op het Belgisch grondgebied verblijft, is het zinloos een onderzoek te voeren zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.”*

De wettigheid van de eerste bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van deze beslissing.

De vaststelling dat de verzoeker niet meer op het Belgische grondgebied verbleef op het moment van de bestreden beslissingen, wordt ondersteund door de informatie die het parket van de procureur des Konings te Antwerpen op 6 maart 2012 aan de diensten van de verweerder overmaakte. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier en in de bestreden beëindigingsbeslissing wordt hiernaar uitdrukkelijk verwezen. Uit de brief dd. 6 maart 2012 van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen blijkt dat de verzoeker eind november is teruggekeerd naar Turkije en dat er een voorstel tot ambtelijke schrapping loopt sinds 13 februari 2012.

Bovendien betwist de verzoeker de vaststelling dat hij op 10 augustus 2012 van ambtswege werd afgevoerd niet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker, voorafgaand

aan de bestreden beëindigingsbeslissing de verweerder op de hoogte zou hebben gesteld van enig nieuw adres nadat hij zijn ex-partner had verlaten en te Antwerpen werd geschrapt. De verzoeker heeft zich eerst op 6 maart 2013 te Lier aangeboden in het kader van een herinschrijving. Gelet op de afvoering van ambtswege en het gebrek aan kennis van enig adres van de verzoeker, was het voor de diensten van de verweerder dan ook onmogelijk om de verzoeker te traceren teneinde hem te bevragen omtrent onder meer zijn socio-culturele integratie. De Raad wijst er op dat ook op de verzoeker de plicht rust om zorgvuldig tewerk te gaan en dat hij de overheid alle inlichtingen moet overmaken opdat de verweerder met kennis van zaken kan oordelen. Door na te laten door te geven waar hij kon worden aangetroffen, is de verzoeker zelf nalatig geweest. Zijn eigen nalatigheid kan bezwaarlijk tegen de verweerder gebruikt worden. Het kan de gemachtigde dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij oordeelt dat, gelet op de afvoering van ambtswege van verzoekende partij en diens vertrek uit het Rijk, het zinloos is om over te gaan tot het onderzoek in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker verwijst naar het faxbericht van 9 april 2013 waarbij zijn raadsman een groot aantal stukken overmaakte teneinde de verweerder toe te laten een onderzoek te voeren in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit faxbericht met bijbehorende documenten dateert van na het treffen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van 11 december 2012. Het gegeven dat deze beslissing niet aan de verzoeker werd betekend, doet hieraan geen afbreuk. Gebreken in de kennisgeving van een administratieve rechtshandeling tasten immers de wettigheid van de getroffen beslissingen op zich niet aan. Vanzelfsprekend kan de verweerder geen rekening houden met elementen waarvan hij geen kennis kon hebben op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens besliste dat niet mogelijk was om het onderzoek betreffende onder andere de socio-culturele integratie van de verzoekende partij te voeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

3.2.2.3. Waar de verzoeker in zijn uiteenzetting tot slot nog verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en het vertrouwensbeginsel in combinatie met het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot louter rechtstheoretische beschouwingen, terwijl hij in de aanhef van het middel niet eens aangeeft dat deze beginselen van behoorlijk bestuur *in casu* zouden zijn geschonden laat staan dat hij concreet uitwerkt op welke wijze de eerste bestreden beslissing ze zou schenden.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

3.2.2.4. Het eerste onderdeel van het middel, gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden is bijgevolg, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.3. Wat de beslissing tot weigering van de herinschrijving betreft

3.2.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende” impliceert dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De verzoeker betoogt dat de verweerder beweert een grondig onderzoek gevoerd te hebben, maar dat er geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan zijn vraag terwijl een daadwerkelijk onderzoek noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt. De verzoeker geeft aan dat de gemachtigde nergens motiveert waarom de door hem voorgelegde stukken onvoldoende zijn. De verzoeker benadrukt dat hij middels een faxbericht van 9 april 2013 uitdrukkelijk verzocht een onderzoek te voeren zoals bepaald door artikel 42^{quater} §1, derde lid van de vreemdelingenwet en dat hij hierbij zeer veel stukken aanbracht inzake zijn tewerkstelling en integratie.

In het kader van de formele motiveringsplicht zoals bepaald bij artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dient de gemachtigde dan ook duidelijk de determinerende motieven aan te geven op grond waarvan tot de weigering van de herinschrijving wordt besloten.

Door louter aan te geven dat “*Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd*” laat de gemachtigde de verzoeker volledig in het ongewisse omtrent de redenen waarom de door hem voorgelegde stukken niet feitelijk konden overtuigen of niet wettelijk zouden voldoen. Ook uit de stukken van het administratief dossier kan overigens niet worden afgeleid op welke wijze rekening werd gehouden met de door de verzoeker voorgelegde documenten. De motivering omtrent de door de verzoeker voorgelegde documenten is nietszeggend.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de derde bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd en dat niet wordt tegemoet gekomen aan de doelstelling van de formele motiveringsverplichting zoals hierboven geformuleerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan worden aangenomen.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, ten aanzien van de voornoemde beslissing samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van enerzijds de beslissing tot weigering van de herinschrijving en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2013 tot weigering van de herinschrijving wordt vernietigd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de bij de artikelen 1 en 2 vernietigde beslissingen betreft.

Artikel 4.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE